

for os modbydelige, at vi have noget, der hedder Sædelighedspoliti, der skal værne om Usædelighed, og den Forlokkelse til Utugt, som finder Sted derved, at Skiltningen dermed florerer, som den nu gør. Det var den Side vi vilde afskaffe, og derved antog vi ganske vist tillige, at en stor Del eller den største Del af de Tilfælde afskaffedes, hvor Utugt begaas. Vi have derimod aldrig drømt om at kunne afskaffe offentlige Fruentimmer eller Alfonsoer, og derfor er der ikke i dette Øjeblik den mindste Smule mindre Grund til ikke at glæde os over denne Bestemmelse, end der var før. — Saa kommer jeg til §§ 9 og 10, som ere smaa og tilsyneladende ubetydelige, men som jeg tror i det praktiske Liv ville vise sig for Dommerne at være af overordentlig heldbringende Virkning. Saa sandt som vore Dommere ere Mænd med Hjerte i Livet — og det falder mig ikke ind at betvivle, at de ere det, eller i mindste Maade at bestride det —, saa at Dommeren i det Tilfælde, som det ærede Medlem for Holbæk Amts 4de Valgkreds (Krabbe) omtalte, hvis han saa paa Manden, som det ærede Medlem gjorde, vilde blive paavirket i sit inderste over at skulle straffe for haardt, lige saa vist som jeg har fuld Forstaaelse deraf, maa jeg antage, at det mangfoldige Gange er faldet vore Dommere overordentlig pinligt at skulle anvende Straffelovens § 228 osv. paa alle dem, som efter Loven falde ind derunder. Det er disse Bestemmelser om første, anden eller tredie Gang begaaede Smaatyverier og Smaabedragerier, navnlig Smaatyverier, som jo ofte kunne være begaaede af de hæderligste, eller lad mig sige de naturligste, de forstaaeligste og de forklarligste Grunde, hvor det drejer sig om, at en fattig Enke savner det nødvendige til Føde eller Klæder for sine Børn og saa stjæler et lille Pengebeløb for at faa Mad til dem eller en gammel Trøje til at dække dem med. Hun henfalder i saa Tilfælde ubarmhertigt til Lovens Bestemmelse om Vand- og Brødstraf og er derved i den offentlige Mening vanæret for hele sin Levetid. Det kunne Dommerne ikke gaa udenom efter Loven, som den nu er, men det kunne de efter Lovforslagets § 9. Naar hun anden Gang gør sig skyldig i sligt, faar hun efter den nugældende Lov en skærpet Vand- og Brødstraf og tredie Gang skal hun efter Loven, som den nu er, § 231, ubarmhertigt have Forbedringshus, selv om hun derved i et Aar eller mere rives bort fra dem, hun skulde pleje, og for hvis Skyld hun nu igen er bleven

Forbryder. Jeg kan forstaa, at det maa være oprørende for mangen en Dommer at skulle anvende denne Lov, og det er det, vi ville befri dem for, mine Herrer, ved at give dem Lov til at idømme Fængsel paa sædvanlig Fangekost i Stedet for og det endogsaa efter en langt mildere Maalestok end den, hvorefter man nu i visse Tilfælde kan omsætte Vand- og Brødstraf til Fængsel paa sædvanlig Fangekost. Forbedringshusstraf kan jo slet ikke nu omsættes paa denne Maade. Men det naas ved dette Forslags § 10. Jeg synes ikke, at nogen Dommer, og mindst en Dommer der har saa varmt et Hjerte og er saa retsindig som det ærede Medlem for Holbæk Amts 4de Valgkreds, skulde kaste Vrag paa denne Udvej. Jeg fremdrager dernæst § 11, den, der hæver den kriminelle Lavalder fra 10 til 14 Aar, og som dermed slaar fast, at Børn under denne Alder ikke skulle straffes, men opdrages. Jeg forbigaar § 12, som ophæver Legemsstraf for unge Mennesker under 18 Aar — det har jeg allerede dvælet tilstrækkeligt ved — og kommer nu til hele Kapitel 3 om betingede Straffedomme, det, som gør det muligt for en Dommer ikke alene at lade den Kvinde, som stjæler første Gang, og som derfor skulde have Vand og Brød, faa Straffen nedsat til Fængsel paa sædvanlig Fangekost, men gør det muligt for ham slet ikke at lade denne Straffedomme eksekvere paa hende. Alle disse Bestemmelser om Forhøjelse af den kriminelle Lavalder og om Indførelse af betingede Straffedomme have nu i Aartier staaet øverst paa deres Program, som her i Landet have indlagt sig Fortjeneste ved at kæmpe for en Forbedring af den nuværende Straffelov. Begge disse Spørgsmaal have vi ogsaa her i Tinget beskæftiget os med, som det ærede Medlem for Københavns 3die Valgkreds (Alfred Christensen) omtalte i Gaar, og hvoraf han selv har gjort sig fortjent, men hidtil have vi ikke haft Held til at bringe dem videre end til Papiret; ligesom vi jo her i Rigsdagen have saa meget, der ikke er kommet længere, gælder det desværre ogsaa om denne Sag. Ogsaa dette tør vi nu ved dette Lovforslag haabe at bringe fra Papiret ud i Virkeligheden.

Ja, mine Herrer, det er med disse Kendsgerninger for Øje, at jeg med en Sikkerhed som det ikke skal lykkes vore Modstandere at rokke, modsiger det ærede Medlems Paastand om, at det er Plygstraften, der giver dette Lovforslag sin Karakter, og hævder, at det langt mere er dens § 12, som ophæver de Hundreder af